

Meie Mats

Nr. 30. (212)

Laupäeval, 13. septembril 1919.

Nr. 30. (212)

Lahinguwalmis!

Landeswehr ei mõtlegi veel Kuramaalt lahkuda, waid püüab omale Wene ilmet anda ja uuesti „tegewust“ alustada.

Eesti sõdur: „Ehk sa küll Wene karu nahasse oled pugenud, tunnen ma sind sinu näost ikka... Ja kui sul jälle nõu on mu mesipuuude kallale tulla, siis ei pääse sa enam nõelamisega, waid jätad oma naha ja kihwad siia!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 31 ilmub laupäeval, 20. septembril.

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 18.)

Iga suudlus tegi Uffelni südame kergemaks. Marie oli temale rikas naine. Ainus! Ta tahtis talle ta armastust tasuda — sajakordselt, tuhandekordselt! — Ja wiimase mustuse, mis tal weel südames seisis, kõneles ta välja, kui suur tund tuli.

Neiu sõrmed silitasid ta otsaesisel kortsud siledaks.

„Pean ma nüüd onu kutsuma?“

„Jah, Maria, tee seda!“

Neiu läks.

Uffeln tõmbas riided siledaks, sirgelt seisis ta. Kes temale weel mõne nädala eest oleks ütelnud: „Sina kosid omale pruudi endiselt soldatilt!“ selle oleks ta välja naernud. Ja nüüd oligi asi nii. Ja see ei olnudki tal nüüd raske. See oli nagu iseenesest mõistetaw. Sest ta armastas, armastas üht kastewärsket, puhast neitut, kes teda välja kiskuda tahtis kõigest mustusest, millesse ta kergemeel ta pisanud! — Ja nüüdsest peale algas töö, õiglane, aus töö väljamaal! Tarwis oli wõidelda maatüki eest, mis kord ta lastele pidi leiba andma. See oli ka töö ja teenistus, mis isamaale kasu andis!

Uks awanes. Üks wanamees mustas ülikonnas, pika walge habemega, paksud pisarkotid silmade all, paar ordupaela nõõpaugus, astus tuppa. Tema taga tuli Maria.

„Armas onu, siin on herra v. Uffeln, kes sinult su wennatütre kätt tahab paluda!“

Kannuksed kõrisesid. Elegantne kummarus tõsise näoga.

„Jah, herra arwenõunik, seda teen ma sellega! Ma tean, teie kahtlete. Ja mina leian, et õieti teete! Noh, meie mõlemad, kes isamaa suuruse ja kuulsuse eest oleme püssirohusuitsus seisnud, teame ju, et sõnad ei midagi, aga teod kõik on. Mul on kindel ja aus soow tegusid teha, mis teile ajajooksul saawad meeldima. See on kõik, mis ma nüüd wõin ütelda.“

Wana soldat waatas noorele ohwitserile kindlasti näkku. Ta pilk peatas autähtede ja sõja mälestusmärkide peal. Rauga lai rind tõusis.

„Herra v. Uffeln, esialgul annan ma teile kätt, mitte kui Maria onu, waid kui wana sõjamees. Ma ootan teilt tegusid!“

Kaks kätt puhkasid teineteises. Kaks silmapaari waatasid üksteisesse. Rauga lõdwalt allariippuwa pahema käe kohale kummardas priske näo suu ja suudles seda.

See oli pühalik silmapilk.

* * *

Kui toatüdruk ruttu alla oli lipanud emand Kuschke juure ja temale lõõtsutades oli jutus-

tanud, et preili tõeste ühe peene ohwitseriga kihlapidu pidawat, kiinnitas uksehoidja naine, et tema seda juba ammu teadwat ja et tüdruk hästi teeb, kui nüüd ülewal tasku wäga lahtine, sest ohwitseridel olla raha taskus wäga lahtine, iseäranis weel niisugusel rõõmsal silmapilgul — küll neiu juba ise nägewat, kui ohwitser lahkub. Ja mis ohwitseri nimi olewat, seda teadwat ta juba ka.

Siis oli tüdruk käe sõjamehelikult otsaesisele pannud ja ütelnud:

„Ülemleitnant v. Uffeln ratsakaardiwäest!“

Kuschke oli ainult pead nikutanud. Ta teadis, kudas tüdruku suust saladus tuli välja wõtta.

Ja kui noor neiu jälle trepist üles oli lipanud, oli Kuschke oma wanema lapse, kes parajaste kongis wiibis, midagi tooma saatnud, oli ise siis kummuti juure läinud ja sealt ühest nurgast omad hoiukrossid, millest „wanamees“ midagi ei tohtinud teada, välja wõtnud ja nendest ühe marga tasku pistnud.

Kui tütar tagasi tuli, oli Kuschke juba reisiwalmis.

„Hanne, ma pean üheks tunniks välja minema — hoia silmad lahti!“

Palju maad Skodrowski juure ei olnud, ja ta sai ka kohe ette.

Terwe sõnawulin hoowas kaardipanijale kaela.

„Kas mäletate weel, et hiljuti keegi noor, peen daam teie juures käis? Peen daam meie majast!“

Aga proua Skodrowski raputas pead. Talle ei tulnud see meele. Ta abitarwitajate arw oli ju suur.

Kuschke aga ütles:

„Ärge siis kohe nii olge! Selle saatsin ju mina teile!“

„See oli teist wäga ilus, armas emand. Ja ma tänan teid! — aga mis siis õieti sellega on?“

„Nad peawad nüüd kihlusi. Mina olen nimelt uksehoidja naine. Ja sellepärast tahtsin küsida, kas tõeste ainult fluidum talle mehe muretses.“

Proua Skodrowski teadis selgesti, kellest jutt oli. Wõi siis juba kihlused! Noh, siis muutusid wekslid warsti rahaks.

„Armas emand — fluidum? Need on asjad, millest teie ometi aru ei saa! — Pealegi ei wõi ma ju kolmandale isikule midagi ütelda, sest siis peaks ju teatud daam ise kaartisid tõstma — kolm korda oma poole!“

Sellest sai ka emand Kuschke aru. Aga wanast margast tahtis ta iga hinna eest täna lahti saada.

„Muidugi, muidugi, proua Skodrowski, sellest saan ma aru. — Aga asi on juba kord nii, mina tunnen preili Mariet juba nii kaua ja

armastan teda. Sellepärast tahaksin heameelega teada, kas ta ka õnnelikuks saab?"

Ohates wõttis proua Skodrowski kaardid ja segas neid. Kuschke pidi neid kolm korda enese poole tõstma. Ja ka kaardid seisid ime-toredasti!

"Olge üsna rahulik, emand; teie preili saab õnnelikuks, väga õnnelikuks!"

Seal pani Kuschke oma marga suure rõhuga lauale.

"Jumalukene, missugune õnn ja rõõm!"

Proua Skodrowski aga tõstis käe üles.

"Oodake! Ma ei ole veel walmis! Ikka täpipealne olla! — Üks, kaks, kolm, neli, wiis, kuus — seit—se!" Ta näpp jäi kuninganna peale peatama. "Sel puhul olete teie see! — Miks panin ma teile kaardid wälja! Parem oleksin wõinud selle tegemata jätta! Nu jah, pean teile seda siis ju ka ütleva!"

Lahtisel suul istus emand Kuschke, silmad pärani.

"Ega ta ometi oma ohwitseriga lõpuks läbi ei kuku?"

Kaardipanija pigistas huuled kokku. Kuschket oli tarwis nüüd erutada — see oli peaasi. Ikka jälle luges eit kaarta tõsisel näol üle. Iga seitsmenda peale pani ta aegajalt oma näpu. Ja siis ütles ta suure rõhuga:

"Ei, esiotsa ei wõi läbikukkumisest jutugi olla. — Aga nüüd on teie fluidum, armas emand, selle noore daami omaga ristamisi läinud. Seda oleksin ma juba arwata wõinud. Aga seda õnnetust saab kõrwaldada. Nüüd wõib kena lugu tulla. Peaasi ainult, et teie hea ja kindel olete."

Emand Kuschke lõi enesele rinna peale.

"Minu peale wõite üsna kindel olla!"

"Loodame! Muidu wõiks hirmus õnnetus juhtuda! — Nii siis, armas emand, teie ei tohi fluidumi eksitada. Teete teie kõige vähemagi tähenduse, et teie selle noore daami minu juure saatsite, siis põrkawad fluidumid kokku. Ja siis — siis — näete — risti üheksa — on õnnetus olnud!"

Kuschke äigas käeseljaga ägedasti üle suu.

"Kui muud midagi ei ole! Mina ei tee häälteki! Mind tunneb terve linnajagu! Kuschke, see on naine, teate?"

Proua Skodrowski teadis. Sügaw hingetõmme tõstis ta rinda

"See oleks õnnistus, armas emand, kui kindlaks jääksite kõige kiusatuse wastu, mis wististi tulemata ei jää!"

Kuschke tegi suurepäralise käeliigutuse.

"Ma wõiksin oma terve hingeõnnistuse kaardilauale panna!"

"Ma usun teid, armas emand! Ärge andke ialgi kiusatusele maad!"

Nii kibetõsiselt oli proua Skodrowski seda ütelnud, et Kuschkele pisarad silma tulid. Ta

ei suutnud sõnagi ütelda, waid surus liigutatult kaardipanija kätt ja jooksis toast wälja.

Rahulikult pistis proua Skodrowski marga taskusse. Tema oskas niisuguste naistega ümber käia! Ebausklikus südames oli neil ka palju osawõtewust ja poolehoidewust. Niisugune nagu emand Kuschke hammustas parem keele suust, kui et oma saladust oleks awaldanud. Aga abitarwitajaid saatis ta temale ikka edasi — nüüd alles weel õieti!

Kuschke läks ruttu koju. Ei, see Skodrowski! Muidugi oli tema oma fluidumi abil Mariakese toreda okwitseriga kokku juhatanud. See oli kindel. — Ja warsti tuli ta jälle tema juure. Hanne oli alles seitseteistkümmend aastat wana, aga niisugused suurlinna plikad! Wähemalt mõne ametniku wõis ta saada. Raha hea kaasawara jaoks seisis juba hoiukassas. Ja kui wanem juba mehel oli, leidsid ka teised kergesti kosilasi!

Kui ta, weelikka alles suures ärewuses, kongiukse lahti kiskus, ütles Hanne:

"Ta läks juba ära!"

"Mis? Ja jootraha said?"

"Ei, ema. aga pöske näpistas ta mul, kui kojaukse lahti tegin; wastas tütar särasilmil.

Jah, need leitnandid! Ja wist oli ka parem, kui Maria seda ei kuulnud. — Noh, küll ta tuli jälle. Jootraha polnud jänest!"

"Hanne, too mulle mu pühapäewasaapad! Ilm on wäljas porine!"

Kui pühapäewasaapad jalas, astus ta peegli ette ja tegi riided siledaks; siis läks ta tagatreppi mööda üles, et preili Mariakesele õnne soowida.

See aina säras.

"Jah, armas emand Kuschke, armastus on taewawägi!"

"Fluidum" ka, mõtles Kuschke waikselt. Ja selle panin mina liikuma.

"Noh, nüüd saab teist weel paruniproua?" küsis ta.

"Ei, ei! Lihtsalt proua v. Uffeln!"

"Aga see on ka ihus! — Noh, ja Antoni ühes lastega saadan ma õhtul üles õnne soowima!"

Ta pilgutas silmi.

"Mina ise ei jõudnud õhtuni enam oodata!"

Ta teadis nüüd selgesti, mis järgnes.

Temale pisteti raha pihku. Seekord oli see päris kuld.

"Aga preili Mariakene!"

See nihutas ta naerdes üle läwe wälja. Fluidum oli tõepoolest suur taewawägi!

Seda uskus Kuschke kindlasti.

Sest kudas oleks Maria wõinud muidu nii ruttu mehe leida, ja weel niisuguse mehe — ratsakaardiwäe ohwitseri ja — mõisniku soost!

Taewas, seda õnne! Noh, Jumal andku õnne ja terwist. See oli kõige parem!

* * *

Järgneb.

Modern ärimehed.

Tallinna linna kinod töötavad defitsiidiga.

Tallinna linnamõisad toovad kasu asemel kahju. Ajalehest.

Üks linnaisa: „Mis te arwate, kui linn seebi-wabriku käima paneks?“

Teie linnaisa: „Kui palju see aastas umbes kahju tooks?“

— „Noh, oma paar miljoni ikka!“

— „O ja! . . . Siis wõiks seda teha küll! Tingimata!“

Weel kord Wõrust.

Ausõna, wiimane kord. Ei wõi ju publikumi ühe lõunaga ära tüütada. Aga, siiski — lubage weel paar rida.

Räägitakse, et ajakirjandus, muu seas, ühiskonnaku warjukülgesid üles otsima ja näitama peab, et seltskonna ja riigielu kokkukõlas dissonantsisid vähendada. Wõib olla, et see õigus on. Aga, kohane arwustus on tingimata tarwilik. Palun nende ridade lugejaid meeles pidada, et käesolewa kirjutusega ma mitte naeru prowotseerida ei taha, waid objektiivselt asju ette kannan, nagu ma neid nägin. Lugu on liiga tähtsas, muidu ei oleks ma kirjutanud.

Et wiimasel ajal ajakirjanduses palju (kooli) õpetajate raske ainelise seisukorra üle räägiti ja seda suurt tähtsust toonitati, mis mainitud korporatsioonil Eesti nooresoo kohta on, et Asutawas Kogus uued palganormid õpetajatele vastu wõeti ja hariduseministeerium tõsiselt asja peale waatama hakkab — siis ei ole imestada,

kui mina, Wõru maakonna Õpetajate Liidu kutse peale, nende perekonnaõhtust osa wõtta, — tõsiselt ja austusega pidule läksin. Mul oli hea, waikne tunne, wäikse kahjatsusega segatud, selle hoolsa intelligent-töösalgaga vastu, kes enamasti ennast ise „alt“ üles upitanud ja kelle õladel nii wastutusrikas töö lasub . . . Ma olin kindel, et nende pidu midagi muud pakub, kui wäikekodanikkude perekonnajandid. Aga . . . ma olin petetud. Uitasin pärast eeskawa lõppu saalides ja surusin wastikut tunnet maha . . .

Ma küsin teilt, Eesti intelligendid, missuguse mulje jätaks teile ilulugemised oksendusega? Olge head, ütlege. Mina ei narri siin kedagi. Olen tõsine. Teie küsite, kas näitelawal? No — üks ta puha — seesama „ilulugejanna“ paar minutit ja samm eemal puhwetis, kus ta, nagu hüdripuldist ilulugemise moraali keset saali wälja puistab. . . Mis! O-o! See on halb mulje. Halb.

Kolmandas eeskawapunktis oli kõne, ka ühe õpetaja peetud . . . Raske on rääkida . . . ma ei taha pikale wenitada . . . kuidas teile sellest pilti anda? Ma arwasin, et ta nalja teeb, nagu Moskwa „Lendawa-Hiire“ teatris Balief, kelle huwitawat, segast kõnet teie põnewalt kuulata ja alles teatrist ära minnes poole tunni pärast kramplikult naerma hakkate. Aga, siin oli tõsine kõne. Mida seal kõike ei olnud! Kui ma selle kõne oleks õhtu stenografeerinud ja siin ligi pannud, ausõna — paljud oleks kuni pisarateni naernud. Pärast kõnet, wahe ajal, wiskas üks „tegelane“ puhwetis supiwaagna oma abikaasale pähe . . . Mürategija sai linna kommandandi poolt aresteeritud. Uskumata? Tõsi. Wiimaks lõppes eeskawa ja algas tants „taewaredeliga“. Teate, mis on taewaredel? See oli nii: kawalerid seisawad paarikaupa reas, hoiawad ennast käsapidi kinni, daamid arrangeriwad omad kleidid nii, et kergem oleks neist redelipulkadest üle hüpata . . . Muidugi tõusewad „redeli-pulgad“ üles ja katsuwad, kas kleidid kastest ehk muidu märjaks on saanud . . . Noored koolipoisid, punaste palede ja põlewate silmadega mäletawad Mephisto õpetust „Faust'ist“:

„Und fasset sie mit feurig schlaunen Blicken
Wohl um die schlanke Huft frei,
Zu sehn, wie fest geschnürt sie sei.“

Ja lähewad weel kaugemale . . . Saalis kõlab: uuihh! aaai!!! hiiuu! Hihahahaa!! U—u—u!!

See oli kõik. Teie olete ehk pettunud lugeja? Ja. Rohkem ei olnud. Aga sellest oli küll. Õpetajate-Liidu pidu . . . „Teie olete maa sool, teie olete maailma walgus“ . . . Näha, et suwised kursused vähem on mõjunud, kui puskar (wäikse „p'ga“). Usute, et ma kurwalt ära läksin?

Wõrus, 24. VIII, 1919. H. v. Kakk.

Ei tea midagi.

Lehed teatawad, et Wenemaa piirirahwaste konwerents Eesti pinnal kokku astub. — Välisministeerium ei tea sellest midagi.

Küll ilmas sünnib imesid!
Näed, kuuled asju, nimesid,
Mis uskuda on wõimatud,
Kuid siiski tuulest wõetud.
Kõiksugu halbu sündmusi
Meil juhtub Eestis tihtigi.
Kui lähed, küsid lähemalt,
Siis wastataks sul vähemalt:
„Ei me tea sellest midagi!“

*

Waat' jutud linnas liiguwad,
Et piirirahwad tahawad
Nüüd konwerentsi pidada
Ja wäikse Eesti pinnalla.
„No küll on uudis,“ mõnigi
Wist ütleb wiimaks rõõmsasti
On üleliigne rõõmustus:
Sest loost me riigi walitsus
Ei tea aga midagi!

*

Kui kuskil kärwab hobune,
Ehk aetaks puskart hoolsaste,
See wäike sündmus alati,
Jääb tihti teiste warjugi . . .
Kui uulitsatel kerjuseid,
Näed lapsuke si wiletsaid,
Siis öeldaks kohe aegsasti
(Kas tõesti?)
Ei me tea sellest midagi!

O s w i.

Wäike õpereis Sinti.

Kriiminaalse rahakriisi ja suitsunälja pärast astusin mina peaminister Gori nõusolekul „Meie Matsi“ wälis saatkonna liikmeks. Arusadaw, amet on raske ja kardetaw: Sõida mööda maailma ringi, otsi ülesse kõik mustad tagatrepid, tee tutvusi kõögikarudega, anna kojameestele ja „sweitsertele“ suitsu- ja napsiraha, siis wast alles saad mõned segased teated suurte meeste ettewõtetest ja arwamistest. Peale seda murra paar ööd weel pead nende kallal, wenita omalt poolt ligi nii palju kui ajud lubawad, siis wõib olla jääb walitsuse kabinet rahule. „Meie Matsi“ kabinetis, nii kui iga de facto ja de juura riikide kabinetides, peab wälissaatkonna liige la Tanse Lheeri juures komplimentid ära õppima, et wõiks esineda kõigis seltskonna kihtides.

Tuleb juhtumisi ette mõne kõrge riigiisa kantseleisse interwjuwerima minnes, et nabitakse sind lihtsalt tänawal poliitiliste nuuskurite poolt kinni, häda sulle, kui komplimenta ei mõista.

Lihtne asi.

„Mul on terve aida täis hapuks läinud silku ja mäda kapsaid... Ei tea, mis selle pragiga teha?... Ega muud ei aita, kui peab sõnniku asemel põllu peale tarwitama...“

„Kas sa loll oled — niisugust kallist kaupa sa hakkad põllu peale wedama... Müü Siitskale maha ja küll see ta juba toitluswalitsusele kaela mõistab määrada!“

Peale selle tuleb tutvusi teha mõne Juudi neiuga, kes Prantsuse keelest „lugu peab.“

Seda muidugi teie wist ikka teate, kuidas meie Poskad, Martnad, Meningid ja Tõnissoni Jaanid mööda wõeraid maid ja linnasid sõeluwad, et Eestile iseseiswust saawutada.

Ka „Meie Matsi“ wälissaatkonna liikmetel tuleb niisama peata ümber hulkuta, küll mitte enam iseseiswust mangumas, kui Koodi Jaani sellid, waid „Meie Matsile“ läheb kangelasi tarwis, kes kõik pahed ja paised paljaks kiskuda mõistawad. Oma ringreisu awades, (wõib ka õpereisuks nimetada) purjutasin kõige pealt mootorkarkudega Sinti. See on „föderatiivne“ osa „iseseiswa“ junnumaa ferritoriumil. E. W. R. seisab ilusa Pärnu jõe keskmise woolu pahemal pool kaldal, Sibula soo ja Pikanõmme metsast piiratud. Sibula soo peal elas wanasti, kiwi-aja järgul kamel, kellest nagu „adwokat“ Soosaar kinnitab, sintlased wälja arenenud ja Pikanõmme metsas puhuwad weel praegugi Kungla taadi taolised noored mehed Pärnu tulles wilet.

Suurtööstuse ettewõtete poolest on Sindi Londonist 1500 aastat ette jõudnud ja Tallinna „Massoproduktiga“ konkureerima hakkanud. Sintis on sinelikalewi, äädika, wärnitsa, naha, raha, terpentini, turba, tõrwa, niidi ja inimese kaswatusete hased ja wabrikud. Peale selle kawatsewad juudid, need on siin suurtööstuse edustajad, sintlastest seepi keetma hakata ja ootawad Asutawa Kogu poolt sellekohast „dekla-

ratsioni“, kuna muu korraldus wabrikuwanemate nõukogu hooleks on jäetud.

Sapsail ja Jungil on projekt olemas meie-
rei asutamiseks, kuhu wastu wõetakse igate tõugu
lehma piima. Wõib oletada, et see neil korda
läheb, sest Sindis on „lehmi“ palju ja piima
puudust ei ole kunagi. Sindi intelligents komii
Paponiga eesotsas, on kultuuriliselt täiesti ise-
seisew ja kuulub rohkem taimetoitliste kui liha-
sööjate ühingusse, sest ajast kui lihunikusell
neid raipelihaga kostitas. Wiisaka ülespida-
mise ja kommete poolest on kogu Sindi intelli-
gents „Noobeli“ auhinna ära teeninud. Siin ei
näe ühtegi haritud intelligenti, kes põrandale sü-
litaks, wastu seinu ja toalagesid aga „slirtsuta-
wad“ kõik. Kohalik „intelligentsi spordi ringkond“
kawatses üleilmliisi Olimpia mängusid Sindi
parki kokku kutsuda ja seal raske-sülitajat, herra
Westust, ilmaesisülgajaks proklameerida. Sindi
preilid on harilikkudest wabrikuneidudest palju
laimea silmawaatega. Kui juhtub mõne isa
kutsar wõi tallipois olewat, siis teeb tütar oma
laia silmawaatega isast kohe „tallmeisteri“ ja usal-
dusmehe“. Neitsid on endid rühmadesse jaga-
nud, mille eesotsas, kas Walja, Erna, wõi Juula
on. Kõik rühmad on osawad peale tungima ja
sõduritega flirti lööma. Amiseriwad nooreher-
radega, käiwad korralikult kinodes ja pidu peal
ning „puhwetis“ „õhtut söömas“, Sindi „alam
rahwas“ on tsaari riigis suurema jao oma elust
mööda saatnud. Praegused uuemad elu-metoo-
did neid kaasa ei kisu. Kuid siiski on übiskond-
lik elu rohkem maad wõtnud, kui see 2000 aas-
tat enne Kristust oli. Ühis-wiinaajamine, ühis
õunawarastamine, ühiskaardimängimine, ühis,
on kõik töö ja ühis armastus.

Seltsielu, mis sintlaste arwates asjata aja-
raiske, on wälja suremas ja näitlejad on Pärnus
Don Juanid. Ainult ühis „Suppi Klubi“ würas,
seniajani korralikult, kuid nüüd on ka see ainu-
kene koht kinni sulutud, sest wõimumehed ar-
wasid, et rewolutsionilaine kõige enne seal lahti
wõib puhkeda. Seal oli koht, kus inimesed,
muidugi alam rahwas, kartula pärast teine teisel
silma sisse löid ja tangutera pärast wäljajaga-
jaid Lintshi kohtuga treenerida ähwardasid. Sindi
alamrahwas, nii kui ülemal pool õeldud, on
kameli tõugu, kes oma ülespidamiseks rohkem
ei nõua kui Pärnu Pätsijani koer. Oleks soo-
witaw, et wabaõhu muuseumi asutajad ka Sinti
osakonna ellu kutsuks, sest siin on aia ääri
mööda wäga palju wanawara wedelemas, mis
nüüd kõhutõbe puhul isegi lubjaga walgeks wõ-
batud. Sest materjalist saaks huwitawaid
mammuti luukeresid kokku seadida ja rahwale
meie esiwanemate kogu loomadest selget pilti
silma ette tuua. Üleüldse on Sindis palju nii-
sugust wana ja uut wara, mis kodu Europat
huwitada suudaks. Kuid pikemalt teinekord.

H. Barrisono.

Pikkolo ehk kuidas endid nüüdsel ajal petetaks.

Midagi keskaegset.

Pikkolo kannab poisikese riideid ja tal on
mandoliine käes.

1.

Hõbe kuu, tähed ju
Ja on waik iga paik
Katariine magab nüüd —
Teda ärata mu püüd.
Tasa mängib mandoliine,
Toas norskab Katariine.
Aga sügaw armujuur
Pikkolol, kes trubaduur.

2.

Waata seal, akna peal
Käekene wäikene
Kiigutab eesriiet wist,
Ta ju kuulnud mängimist,
Nüüd — kas aken läheb lahti?
All pean mina sala wahti.
Süda tuksub nagu uur
Pikkolol, kes trubaduur

3

Waat' kus jant, armu pant,
Pole näind, kõik on läind.
Kui tal kõlab kaunim wiis,
Katariine norskab siis,
Nagu kott wõi kihwti madu
O, ma soowiks endal kadu,
Ela hästi, armu juur
Pikkolol, kes trubaduur.

O, need naised, ma ütlen ainult ühte: O,
need naised! Neid armastatakse kõigest hingest,
nendele ohwerdatakse tihti unerahu, et neid üles-
äratada, ja mis on lõpp — seda teab igaüks,
(k u m m a r d a d e s). Cäsar suitsupuhuja, ni-
metatud Pikkolo, trubaduur, rongikäigu laulja.
Kui ma oma S-klapi lahti teen, siin laulan ma
kahekordset fes kurguhäälega a capella, nii et
mõnel silmad üle lähewad.

Katariinat õppisin ma ühel sünnipäewal
tundma, kuhu ma kutsutud olin, ühte paksu
lihunikku üles äratama. Minu laul liigutas te-
makekse südant ja enne kui weel järele mõtelda
sain, olime meie ühendatud, nagu oleksin mina
neeger olnud.

Katariina on kena tüdruk, aga tal on üks-
ainus wiga: ta magab palju. Ja minu armas
Katariina norskab ka täna, nagu wana mops,
kuid täna on sellel lool lõpp, seda olen ma
wandunud, siis ütlen ma: „Ade, ela hästi, Ka-
tariina, minu aeg on üle. Siis näha wõib, kuis
ennast petetaks.

1.

Nüüd mine ära, petis, lõpp me wahel süüd,
Sind enda südamest ma wälja kisun nüüd.

Sind, truuduseta, tundma õppinud,
Mu silmis sinu sära lõppenud.
Ma ingelt arwasin sus peituwat
Kui waatasin, end nägin eksiwat.
Nii magad sina kogu noorusa'a,
Siis näha wõib, kuis ennast petad sa.

2

Üks moodinarr, kes kolb uulitsal,
Ta püüab daamesid weel hilja õhtu ajal.
Läind tihti halwasti, kuid see ei sega meest,
Kui ühe leiab tema looris enda eest,
See laskis ukse ette saata end,
Mees tõstis loori, palus suudlust wend,
Kuid hirmus, wana nägu paistis loori alt.
Siis näha wõib, kuis ennast petetaks.

3.

Et suhkrut poest saab, lehest lugesin
Ja kohe aegsalt sappa pugusin.
Ma ootasin tund kaks, kolm, neli wiis,
Ning wiimaks poeuksest sisse pääsin siis:
„Nüüd ometi saan ükskord suhkrut ma!“
Kuid waewalt sain ma poodi waadata,
Kui öeldi: „Suhkur otsas päewa kaks!“
Siis näha wõib, kuis endid petetaks!

4.

Ma olen igakülgne rahwamees.
Ja igalpool ma sõnas, teos ees
Kord tahtsin näha korraks silmaga,
Mis Asutawas Kogus tehtaks ka.
Seks sinna läksin, hing täis heledust,
Kuid oh sa taewas — anna halastust!
Seal hirmus kakelus käes parajasti ka.
Siis näha wõib, kuis ennast petad sa!

5.

Kui ostad karbi sigarettisid
Ehk kingamääret, sahariin-tablettisid —
Sa kohe näed, see wõlts ja kõlbmata.
See eest saad hoidma ennast hoolega.
Kui aga wõtad naise ilusa,
Siis waata ette — pärast pulmi ta
Poolpime, haige, wigane ja hull —
Siis näha wõib, kuis petetaks end küll!

O s w i.

Armastuse „legenda“.

Seitsmes waatuses.

(Kuplee: Tutwal wiisil).

Kas tunned naist, kel palgel „wärwid“,
„rind“ seisab puudast watist koos, —
ta uhkeldab, et kord ta „närwid“,
on „liikund“ tiblaga „tempo“, —
nüüd „wäikseid wankasi“ on tal,
küll tarres, hoois, — tänawal,
kõik laulwad „tsaari-keelega“ —
„doloi kartofelnoi respublika!“

Wiru „naisbataljonistide“ poliitika.

„Kummas sulle rohkem meeldib neeger wõi tshoni?“
„Tshoni ikka! — Tal on head laiad püksid ja neist
saab kaks modern kleiti!“

Kas tunned naist, kelle „roosi“ huuled,
imesiwad „Willu-kulturad“ —
kui okkupatsioni „tuuled“,
lõid aluskuubedes „uhaad“ —
nüüd wäikseid „Willusi“ on tal,
küll laua peal ja laua all,
ja hullawad särk selgas „märg“ —
„ei lõpe meilt küll parunite järg!“

Kas tunned naist, kel „pohjan pojad“,
kord panid „põhja“ paigale, —
kes nüüdki weel neid „abitoojaid“,
„mäletab“ õige õrnaste, —
tal „põhjalasi“ tare täis,
ja „walitsus“ neid kaemas“ käis;
seega leitud olla „kild“ —
„mis „ühendab“ see Eesti-Soome sild!“

Kas tunned naist, kelle silme „sära“,
lõid sisse „skandinawi-haid“ —
et „sumbutada“ seda „kära“,
tal toodi „mädand“ heeringaid, —

Kudas talwel

(Õpetus neile, kellel „mõjuwa“ tutwuse tõttu puid wõimalik ei olnud

Hakake walitsuse asutuste kaudu mingisugust asja ajama. Siis saate te mõõda ministeeriumisi, kantslelisi, büroosi ja komiteesi nii palju jooksta, et palawus 606 kraadini tõuseb.

Hakake wabatahtlikeks nuuskuiks, siis saate mõõda põranda ja põõsaalusid kingseppasi otsides nii palju sooje, et taskus waka kartulid ära wõite keeta.

nüüd suguselts see „mädaneb“,
ja üle lahe „kisa“ teeb,
et wiige ära „Daani-rott“, —
„sest muidu ähwardab meid sealt Boikott!“

Kas tunned naist, kelle „armu iha“,
kustutas lõhnaw „tsentelman“ —
rindu woolab „äge wiha“,
kui seda teile „awaldan“ —
üks „kindel“ on, et Eesti — koht,
kus „walmib“ hiigla „hädaoht“,
kõik neiud „okkupeeritud“ —
„ning pärast „maa“ ja palju muud!“

Kas tunned naist, — ersats tawari,
kel lõbu pakub ilmas „müst“ —
ses suhtes „neegriga“ loob plaani,
ja „teistest“ tunneb „tüdimumust“ —
Amerikas nüüd mässawad,
kõik neegrid „Eesti“ kipuwad,
ja tulewikus minnes linna, —
„sul „silmi“ teeb, me’ „perwoe“ neegrinnal“

Kas tunned naist, kelle „riigi teenus“,
on hinnatud nii „kõrgele“ —
„autiitliks“ talle — Weerenni Weenus,
ei muret „mustad“ päewad tee, —
John Bull ta lapsi „ühte koob“,
ja Onu Tom neil „toitu toob“,
ainult „tibla“ unustanud ära, —
teewad „piiri“ taga põrgu kära!“

August Brawó.

Sisemise wäerinna teated.

(Telegrafi agenturist: Neegritos)

24. augustil, päewal.

Kadrioru sihil paiguti pilkude wahetus,
Waelnase pealetungimised wastu wõetud.

Piirita jõe ääres seisukord endine. Tükati
tulewahetus ja wäikesed tikuwõitluse katsed,
mis wennastusega lõpewad.

Mujal seisukord endine.

24. augusti õhtul.

Wiru uulitsa sihil elaw pilkude wahetus,
meie maakuulajate ja opereeriwa waelnase nais-
bataljonide wahel. Wõitlused on arenemas.

Meie ratsawägi tungis Lehri mõisa, kus
taganewa waelnasega tikuwõitlusesse tahtis as-
tuda, kuid waelnane aeti enne kaitseliitlaste
poolt laiali. Lühiksejalas sündisid enamlaste
kihutustöö tagajärjel kokkupõrked meie „soo-
musrongi“ ja landeswehri wahel, wiimane sai
põrutawalt põrutada. Kõigil muudel frontidel
luurajate tegewus, saadi wangisid ja kuulipildu-
jaid. Meie kaotused olid mõned kulunud margad.

24. augusti öösel.

Rannawärawa sihil tungisid partisanid edu-
kalt waelnaste kaitsekraawide peale ja pommitasid
käsigranaatidega waelnase iste ja seisukohtasid.
Waelnane sai laamawalt löödud; ära wõeti täi-
esti kõlblikke kaitsekraawisid terve rida. Meie

sooja saada.

muretseda ja nüüd talwel ilma küttematerjalita peavad „suwitama“).

Minge Kõrgesse Kogusse, kui Uluots, Joonas või Tõnnisson kõnet peab, siis saate sooja rohkem kui Türgi saunas viheldes.

„Kinkige“ mõnele suurele ninale paar pudelit „konkat“ ja mõni nael võid, siis saate sooja koha, kus te omakorda kõigil abitarvitajatel, kes teie lohaka tegewuse peale tähelepanemist katsuvad juhtida, naha palawaks võite kütta.

kaotused olid tühised, 8 meest kergesti ja 3 raskesti wangistatud.

Harjuwärawa sihil pidid meie wanemad tagawara mehed laskemoona puuduse pärast peale tungiwa waenlase eest taganema. Meie taganesime edukalt täies korras, kuna waenlane meid paanikaliselt taga ajas, kuulipildujaid ja pommi-loopijaid näidates.

Tartu- ja Narwamaanteede sihil Kolmekorstna ja teistes selletaolistes „külades“ terve õo ägedad lahingud meie ja waenlase puskari bataljoni wahel.

Waenlasel läks korda soomust wedada, meie sõdurite kotist. Kuid meie mehed wastasid see peale 8 ja 9 tollilistest suurtükkidest, waenlane oli ahastawas seisukorras ja taganes oma patareisid ja fortisid saatuse hooleks jättes Koika mäeni, kust meie suurtüki tuli neid kõdistawalt tabas.

Mujal ägedad wõitlused pealetungiwa ja taganewa waenlasega.

Sikupilli sihil läks meie mustadel, Ameerika raske suurtüki meestel korda waenlase skout kapteni Sikupilli Amanda wäeosasid purustawalt lüüa. Mitmel pool oli lõhkemisi ja plahwatusi. Waenlane taganes walusas paanikas, kihwtist gaasi ja pommisid wisates. Mustade meeoleolu oli hea, kaotusi meil ei olnud.

Inglise weeluste paatide komandal läks korda waenlase kesk toetuspunkti alla miinid

panna, waenlane astus kontr atakasse, kuid sunniti Inglise kulla kuuli rahe all waikima.

Pelgulinna sihil elaw pilkude wahetus, Stroomi metsas ägedad tikuwõitlused meie meremeeste ja Guwaldi „karude“ wahel.

Mujal luurajate elaw tegewus.

Weerenni sihil koondab waenlane oma patareisid, parandab kuulipildujaid ja kogub oma lagunud jõudu kokku.

Mujal tikuwõitlused.

25. augusti hommikul.

Kogu waeliinidel tükati suurtüki tule wahetus. Waenlane nõuab kontributsiooni. Paiguti wennastus. Strateegilistel põhjustel olime meie sunnitud oma liini Musumäelt Lasnamäe seisukohtadele tagasi tõmmama.

Meie wägi taganes täies korras.

Waenlane koondab oma laialipillutud wägesi, et meile pauku tagant anda.

Mujal kõik waikne. H. Barrisono.

Kiri Nõmmelt.

Armas Mats!

Nõmme, kus mul au on wabana kodanikuna, suwitajana ja alewisaksana elada, asub Waba riigi pealinnast oma 10.500 wersta (wabanda: sammu) kaugel. See on suure Wabariigi pisike juudariik. Suure Wabariigi armsamad kodanikud, juudid, saadawad siin omi puhkusepäiwi mööda selles õndsas teadmises, et nad oma kodanikukohust on

ausasti täitnud, Wabariigi pärisrahvale suhkrut ja saia, moosi ja kõike muud head ja magusat on muretsenud ja mõne wiletsa sajatuhandekese higi ja waewaga on teeninud.

Nüüd on aga meie alewiwalitsus niisuguse hullu tükiga oma rahaahnuses walmis saanud, et neiltsanuult esimese klassi kodanikkudelt terwelt 5 mk. hinge pealt maksu nõuab ja waesekesed I-raeli lapsed muud kui lasku linna poole jalga, et sellest nuhtlusest peaseda.

Nõnda siis tasutakse meie ajal head kurjaga!

Ja ega see weel kõik pole. I-raeli lapsed on ka teisel teel pärisrahvale kasulikud. Annawad nad ju kõõgi-karudele ja lastehoidjatele tööd ja teenistust; kuid ka need ei mõista tänulikud olla!

Nõnda kirjutas hiljuti alles üks Suure turu leht, et Nõmme alamklassi riku ülemale klassi rahul Mõtle misugune hirmus lugu! Kuid selles on süüdi ainult see nais-tesoo loomulik paaritsemise tung. Tehtaks serwa kellega juhtub, kolista'akse pimedates kodades ja trepalustes, kiljatatakse, ähitakse ja ägatakse kui hästi läheb!

Ja üks ülem klass olegi tulises hädas!

Ärkad une pealt üles, aga magama jääda enam ei saa. Kõrwus kõlawad ikka need kirgised hääliitsused. Ettekujutus toob esile igasugu erutawaid pilta; kogu kehas tundub isesugu jowastawat tungi, silmad hakkawad põlema kui palawikehaigel ja wiimaks ei jää muud nõu üle kui tule woodist wälja ja kakka teatawaid kehaosasid külma weega jahutama!

Eks ole hirmus see alam klass oma tegudega!

Nii näituseks tahta Nõmme Piiritale sõda ka kuulutada ja sellesama tühise põhjuse pärast, et siledamad plikad ja noored naised kõik Piiritale jões puhta alasti suplemas käia, kuna Nõmme liiwast mustakarwalised juudid wannitawad ja needki pükstes!

Ainult harwasti näed kuskilt kanarpiku peast kollakas raswast kehaosa walgatawat, mis ühtegi isu ei ärata!

Need neetud sõjajutud hoiawad nõmmelased alalises hirmus. Nii olla Härjapea jões enamlaste weelaseid paata nähtud ja Ülemiste järwel paistnud ühel ööl terve Landeswehri sõjalaewastik lahinguwalmis olewat.

Nõmme metsa all sigineda aga seente asemel pistikesi juuditaolisi poisikesi terve leegion ja alewiwalitsus ei saa kuidagi seisukohta wõtta, kas panna need ka suwitumaksu alla wõi jätta nad kui Nõmme alalised elanikud maksust wabaks. Rahwas on hirmul, et juudalased niimoodi wiimaks wõimu oma kätte kisuwad! Mina aga mõtlen, et meie wiimaks ühte sulame ja kõik üheks Heebrea-Eestiks kujuneme, sest noored juudid on kõik heleda juukselised ja noored eestlased kongus ninadega!

Terwitab südamest onupoeg.

Prl.

Spordi-alalt.

Demokraatlik-kodanline wabawõitlus Asutawas Kogus maatamehe hõbekarika peale kestab edasi Tagajärgi ei ole weel wõimalik ette näha, kuid juba see asjaolu, et Põllumeeste Seltsi esimaadleja Tõnisson ühe öla peal lamab, lubab oletada, et esimene auhind pahemale poole kukub. Uluots, kes küll osaw on kahepuudaste paragrafidega shongleerima, ei saa maadlemisega hakkama, tarwitab lubamata wõtteid, kõtistab, laseb gaasi ja püüab jalga taha panna. Ta on juba mitu korda alla jäänud ja wõib kindlasti oletada, et ta auhinnast ilma jääb.

Sotsialrewolutsionäärid, kes punase maske all maadlewad, tunnewad kõik lubatud ja lubamata kniffid ja nad on igale ühele kardetawad wastased. Loodetawasti lõpewad maadlused warsti ja algab auhindade wäljajagamine. Wäga

wõimalik, et auhindade määramiseks Inglise ja Amerika asjatundjatest jury kokku kutsutakse.

*

Inglise boks on wiimasel ajal laialt moodi läinud. Iseäranis suurt edu sel alal on seelikukandjad saawutanud. Wiru puped wõiwad ilma suurema jõupingutusega terve bataljoni rahwuswahelisi spordimehi öö-päewa jooksul läbi pokside Hästi poksiwad ka Pelgulinna poisid, selle peale waatamata, et nad seda ilma kinnasteta toimetawad. Ka mõnes ametiastutuses tuleb poksimist ette, kuid siin poksiwad enamasti üks pool. Perekonnaelus nimetakse poksimist peapesuks ja seda kunsti mõistab iga perenaine, kes tuhalabidat käes suudab pidada.

*

Lendamine on ka wiimasel ajal moodi läinud. Algust selle spordiharuga tegi Ajutine Walitsus. Paljud okkupatsiooniga aegsed isamaa-äraandjad on selles spordis niiwõrd täienenud, et nad ilma aeroplaanita kaunis kõrged rekordid saawutada on suutnud.

Wiimasel ajal on isegi loomad selle asjaga endid tutwustanud ja lendawad sead ja konnad on harilik nähtus. Wiru liblikad on ainult ses suhtes ajast taha jäänud ja nad ei suuda rahakotist kõrgemale lennata. Siin on wist peatakiustus teliskiwipuuder, mis liiga raske on ja trotuari külge kisub.

*

Ujumine on ka edusamme teinud. Head ujujad on marodöörid ja nad on rahahunnikute wahel ujudes mitu rekordi üles seadnud. Ka hallid parunid, taewaliitlased ja „kõrgema ringkonna esitajad“ peawad ujumisest suurt lugu ja ujuwad peasjalikult samagonni waatide otsas.

*

Spekuleerimine on uus spordiharu ja kaswab kiiresti. See on sport, mis igale kodanikule meeldib, iseäranis aga juutidele. Mõned arwawad, et walitsus selle spordi peale just heatahtliselt ei waata, kuid seniajani ei ole midagi tehtud, mis selle spordi wähenemiseks kaasa wõiks mõjuda. Ka paljud linnanõunikud, komiteede ametnikud ja muud priileiwa sõõjad on endid spekuleerimisele pühendanud ja rapiwad soomust nii, et piisad lendawad.

*

Warguse sport on kõige wanem oma ametiwendade hulgas ja on wiimasel ajal igal pool õitsema lõõnud. See on kerge sport, ei tarwita suurt jõupingutust ega ole terweisele kahjulik.

Rekordisid sel spordi-alal on palju, kuid meil ei ole praegu nende spordimeeste nimesid käepärast. Wõib olla ehk saame me nad edaspidi Bleimanni, Munna ja Jõõpra turbatööstuse ettewõtjate käest

Lurichi õpilase õpetaja Iron Ducke.

Luuramisekäigul.

„Kuule, wanamees, kas punaseid oled näinud?“
 „Jah, küll ja küll. . .“
 „Kus kohas?“
 „Pääsküla wangide laagris! . . .“

Maatamees, maa ja nõnda edasi.

(Wäike ühewaatuslinefantasia, kuid mitte „okasia“).

Lubatud ettekandmiseks kõikidel näitelawadel, wälja arwatud Asutawa Kogu näitelawa.

Tegelased: Maatamees ja koothabemega rahwasaadik.

Esimene etteaste.

Maatamees: „Tere omikust, suured saksad! . . .“

Rahwasaadik: „Tere, moen! . . . Olge lahked istuge paragraf 1039 põhjal!“

Maatamees: „Ah ärrad mõtlewad, et ma ole' Päriwere krahw? . . . Ei seda küll ei ole — ma ole' wa maatamees ja tuli' vaatama, ehk saab ka tükikese maad kätte! . . . et ta täitsa waba maa oleks ja minu oma!“

Rahwasaadik: „Ah, „Waba Maa“ huwitab teid — no siis tellige ühe kuu peale!“

Maatamees: „Mis sest ühest kuust saab?.. Ma tahtsi ikka eluks ajaks. Oli kuulda, et peab ju kõigile antama kes saada tahab . . .“

Rahwasaadik: „Hm . . . hm . . . ma ei ole toimetuse liige — ei tea . . . ei tea midagi selle kohta ütelda. . .“

Maatamees: „Kudas nii? . . . Mulle räägiti, et Te pidite ikka ka sellest maajagamisest osa wõtma . . .“

Rahwasaadik: „Aha! . . . Te räägite sellest maast? . . . No ja see on teine asi . . . Seda wõite saada! . . . Ja, ja . . . das kõnnen sie bekommen!“

Maatamees: „Ja, künda mõistan ma küll! . . . Küll ma künda mõistan, kui aga oleks mida künda!“

Rahwasaadik: „Du bist ja ganz mishuge!“

Maatamees: „Ah, missugust wõi? . . . Noh, eks ta ikka parem oleks, see mustamulla maa. . .“

Rahwasaadik: „Hea küll, jäta mind nüüd rahule. . . Saad maad ja asi tahe! . . . Kas sul aga inwentari on? . . . Inwentar peab omal olema!“

Maatamees: „Ärrad tahtsid wist ütelda — kas mul seda wa puskari taari on? . . . Noh, eks ma nii palju ikka kusagilt leia, et ärrale waewa eest ära tasuda!“

Rahwasaadik: „Sa ei saa aru, tolgu-senahk niisugune! Ma ütlen: kui sa maad tahad saada, siis peab sul omal inwentar olema . . . Saad aru?“

Maatamees: „Mis asi see inwentar siis on?“

Rahwasaadik: „See on kirst ja rist! Ilma nendeta ei wõi ma sulle maad lubada! . . . Saad aru? . . . Mis? . . . Mis sa ümised? . . . Wälja! . . . See on kõik rämps, mis sa seletad! . . . Wälja! . . . Niisuguse koerakutsikuga ma ei räägi enam sõnagi . . . Wälja!“ . . .

Eesriie.

Gori.

Lahkumise-koraal.

(Pühendatud Pärnu „preilidele“)

O, muusalsed Hildad, Ellyd, Annid,
mu igawuseminutite õrnad mängukannid,
mu „Gratziad,“ mu „Terpsihorad“ ja „Weneerad“,
mu illusionid heledad ja tumedad himeerad, —
teid pean jätma, teid — mu hinge „posla-masla“,
sest juba kolmat kellab äraneetud susla
ja wedur wilistab, kui wanast' Erich Glabe,
ja tõuseb, wajub korstna sõõrmeis suitsuhabe.
Adiõ, Lulu! . . . Ma silme ees näen sinu lumi
kaela

ja huultel tunnen huulte tuliweripunast paela,
ja palet kõtistawad juukste tumedad korallid
ja südast salwawad su silmad merihallid.

Ei iial, õrn Lulu, sind suuda unustada ma
— sest kümme marka bratets, wõlgu oled mulle
sa! . . .

Prastshai, Maruss! . . . Ma silme ees näen sinu
wäikest tuba

ja warwast walget, pehmet, nagu Türgi uba,
mul meeles weeflew wiiw, kus nagu luik ja Leda
me magasime armulikult do obeda!

Ei iial, õrn Maruss, sind suuda unusta'
— sest sinu juurde oma püksid pidin jätma mal.
Aufwiedersehen, Susu! . . . Mu silme ees su rin-
nad, nagu wärsked saiad

ja jalad, kui nahksilla wettind waiad,
ja nina, kui känguru kõrwend saba,
ja suu, kui lahti murtud prowiandiaida taba!
Ka sind ei iialgi ma unustada saa

— sest protogoliga mind, linnukene, tutwusta-
sid sa!

Jää jumalaga Mann, sa wäike wingerpuss,
ja otsi ülesse nüüd Samagonka Juss.
Juss mõistab hästi puskart ajada

ja „poliitikas“ ei jää taha minust ka!
Kuid siiski, jumal eest, tee, mis küll tahad sa
— sind ei saa siiski meeles pidada!

Prastshai, aufwiedersehen, jää jumalaga ja adiõ! —
nüüd lõppenud on õnne päew ja kustund armu
öö . . .

Kuid siiski wast ei ole lõppend weel „akord“
ja helisema elus lööb wõib olla weel üks kord!
Gori.

Tähelpanemiseks, kellesse asi puutub!

Nagu kuulda, on meil kindel lootus wälja-
maalt suuremat summat laenuks saada. Seda
raha ei tohi aga mitte asjata ära kulutada iga-
suguste teisejärgulise tähtsusega asjade muretse-
miseks, waid seda peab kibedasti tarwismine-
wate tarbeainete ostmiseks wälja andma. Rõõ-
mustawal wiisil on walitsus sellest aru saanud
ja niisuguste ainete muretsemisega algust tei-
nud Nii teatawad ajalehed, et Tallinna sada-
masse määratu hulk kuiwatud kartulid ja muud
ajawilja „sisse on tulnud“. Kuid mitte ainult
kuiwatud kartulid ei ole meil waja, waid ka
palju muid „tähtsaid“ asju. Toome siinkohal
neist asjast lühikese nimekirja, et need, kellesse
„asi“ puutub, seda silmas peaksid.

Asjad oleksid järgmised:

Roostetanud roti lõksud.

Leierkasti wändad.

Lepa puust püksi nõõbid ja pöörad.

Luuad ja luuawõrud.

Wihad ja kapad.

Puulusikad.

Põdrasammal.

Worstirohi.

Kärbseseed.

Kuusekäbid.

Konnakude.

Kõrwenõgesed.

Hundisawi.

Labakindad.

„Lutsu“ kiwid.

Turbatuhk.

Kapsaussid.

Seaharjased.

Koeraputkad.

Piibupigi.

Pudelipõhjad.

Jääpuikad.

Jalutuskepid.

Tubakakotid.

Hambaorgid.

Jalanartsud.

Ampelmannid ja

Mängukaardid.

Need on wäga tähtsad asjad ja meil omal
neid ei ole, sellepärast ei tohi nende muretse-
misega sugugi wiiwitada. Pidagu seda silmas
need, kellesse asi puutub!!
Gori.

Wiru tänawal.

„Oh, piha Pumpuassa! Kui mu jalad mind ei päästa, siis olen ma tõesti kadunud! . . . Juba pool tundi sammub see hirmus elukas mu kannul — tal on kindel nõu mind nahka pista! . . .“

„Meie Matsi“ kuulutuste osakond.

Viimasel ajal on palju ärimehi ja noori neiusid „Meie Matsi“ toimetuse poole palwega pööranud, nende kuulutustele ajakirjas ruumi lubada. Et aga „Meie Mats“ mõni ärikuulutuste seinaplakat ei ole, waid loetawam rahwa ajakiri, kus ainult naljajumala poolt tsenseeritud päewasündmuslist pilget ja nalja awaldakse, siis jäid kõik need palwed tähelepanemata. Aga et mõni kuulutus, kui tõsine nali, enda peale tähelepanekut tõmbas, siis awaldab toimetus nad siinkohal, enneaegu wastutust nende tõsiduse eest enda pealt ära lükates.

1.

Palutakse seda noortmeest, kes minewal pühapäewal noorele neiule sõrmuse lubas kinkida, sõrmust waewatasu eest ära tuua siir Leeri tantsukooli, Wiru wäerind nr. 3.

2.

Eila pärast lõunat kadus Seewaldist haige nr. 7 ära. Tundemärgid: frentsh ülikond, kalifé püksid, kannab portfelli ja arwab enese linnawolikogu liikme olewat. Leidjaid palutakse mainitud Seewaldi kodanikku waewatasu eest ära tuua. Ostmise ja omalpidamise eest hoiatab Seewaldi välisministeerium.

3.

Hiljuti awati Tallinnas kosjakontor „Meheleminemisejanaisewõtmisewahetalitus“. Nooredmehed leiawad omale häid eluseltsilisi, olgu need, kas eeskujulikud wiisakad, ehk Wiru wäerinna alalised „liblikad“. Sissemaks kolm puuda Eesti sopakirjandust ehk wiiskümmend marka Afrika rahas. Küsida Klunkri tänawa kosjakontori wanema kojamehe nooremalt abiliselst.

4.

Wiru wäerinna tantsukool kolib lähemal ajal kogu oma nais-inwentaariga Weerenni patareisse. Loodetakse endist rohkearwulist osawõtmit.

Austusega: Wiru wäerinna tantsujumal.

5.

Tulewal nädalal awatakse Tallinnas waba-armastuse kursus. Wastu wõetakse õpilasi mõlemast soost 17—24 a. wanaduses. Lektorid loewad ette armastuse ajalugu ja armastuse jumala „Amori“ proklamatsioone. Kui teoria läbi, minnakse praktika peale üle. Kursus kestab kolm kuud. Lõpetajatele antakse seaduslised tunnistused. Lähemaid teateid saab büroo „Solid'i“ kontorist Klünkri (trükiwiga: peab olema Dunkri) tänawalt iga päew kümne margalise Eesti Wabariigi kassatähe ettenäitamisel.

6.

Selgeltnägija Kraft wõtab jälle haigeid wastu. On saanud wäljamaalt suurema hulga armastuserohtu „Hispanius Kärbisius“ ja müüb publikumile toitluswalitsuse kupong nr. 1 peale, kuid mitte rohkem kui kaks puuda korraga.

Adress: Kaupmehe tänaw, paraduks.

Kokku korjanud Leon Hart.

Naljaleht perwõi sort.

„Tallinna Teataja“ süüdistab „Meie Matsi“, et see liiga naljawaene olla. „Meie Mats“ kui wiisakas kawaler, kes kõik paragrafid tunneb ja ühtegi neist portfelli põhja ära kaotanud ei ole, ei hakka „Tallinna Teatajaga“ mainitud märkuse üle ses suhtes waidlema, ega wõta teda § 1039 põhjal wastutusele, sest ta austab wiimse wõimaluseni sõnawabadust, tehku sellega tegemist mõistlik ilmakodanik ehk eks-mõistlik mait. Lugejad on küllalt asjatundjad, et ise otsustada, kas Mats nalja mõistab wõi ei.

Kuid siiski, Mats ei ole mitte egoist, kes maksu, mis maksab oma diktatuuri pukki tahab upitada ja ta peab tunnistama, et ta naljategemises „Tallinna Teatajaga“ wõistelda ei suuda, sest „Tallinna Teataja“ on ja jääb ikka ainsaks esimeseklassiliseks Eesti naljaleheks, kelle nali teraw, nagu Daani heeringa lõhn ja maitserikas, nagu kalaranna samagonka.

Et need mitte põhjusega komplimentid ei ole, toome paar näitust:

„Tallinna Teatajas“ nr. 186, on järgmine naljakas tõde maad leidnud:

Waata „Tal. Teat.“ nr. 186, 1./IX.

Protest.

Posti- telegraafi- telefoniteenijate üleriiklise kuseühisuse keskjuhatuse protesteerib otsuse wastu, et tema esitajat kongressi liikmeks ei

tunnistatud, kuigi kõik ametiühisused üles olid kutsutud kongressist osa wõtma. Niisugune wägiwald perekama ametiühisuse wastu Eestis näitab, et praegune kongress mitte kõigi tööliste mõtteawaldaja ei ole*) . . .

Keskjuhatuse esimees Loik.

Sekretäär Kull.

Eks ole tobra nali, sa mait küll!

Aga see: —

„Tallinna Teataja“ nr. 190.

Wäljasaadetud kommunistid.

Eila sõitsid Saksa aurik „Herold“ ja Soome aurik „Lahti“ tühjalt Soome.

Eila tuli Tallinna reidile üks Ameerika transport.

wiidi pealinnast Walga kaudu üle piiri ja anti seal nimekirja järele ja allkirja wastu enamlastele üle.

Eks ole tobra nali, sa mait küll!

Jah, kaua peab Mats weel „Tallinna Teataja“ naljakale peatoimetajale tõsiselt-järele sõrkima ja aukartuses hüüdma: „Ennäe inimest, kes rikas on nalja poolest ja kelle leht on ainus tõsine naljaleht Eestis!“

Tshekita rehepeksmine.

Et waba aega oli, sõitsin külla ma, Ja tahtsin weidi wabalt hulkuda.

Ma läksin tuntud tallu siis,

Kus elasin kord enim aastat wiis.

„Mis uudist linnas?“ kohe küsiti

Ja teada saada minult taheti

Kõik, mis on juhtunud nüüdsel ajal linnas

Ning kas ka suhkurt saame, kuigi hinnas.

„Oh teate, kõik saab ainult tshekiga:

Petrooleum ja leib, sool, jahu, ja kõik muu,

Sa ole rahul ainult, hoia kinni suu.

Noh, tshekita saab ainult ju weel peksta,

Ja vähemalt ei ole see eest maksta!“

„Küll ajad wiletsad.“ nii ohkas peremees

„Ei tea, hullemad küll wistist ees!“

Siis algas tema minuga teist juttu.

(Ol' õhtu, kogu ümbrus sattund uttu).

„Meil hakkab homme töö, me paneme Teid

tööle rehele . . .“

„Mind mehele? . . Ah soo, ah jaa, no, rehele..

Mul õelge, reht teil peaksetakse küll

ka tshekiga?

Mees nähtawasti wõõriti mind mõistis ta

„Reht peksetakse tshekiga? Ei, ei, see läind ei

ole moodi,

Sest küllap wäljamaalt see komme ikka toodi:

Meil peksetakse reht ju kootadega,

pintadega!“

Oswi.

„M. M.“ lühendus.

Nipet-näpet.

Kolm laulikut meil laulmas tares,
kolm laulikut: kukk, ööpik, wares,
kuid kontsert — see on wõimatu,
kas jookse toast wälja ju;
sest asjatundjad a'awad wilet
ja wäärtuseta on — me pilet!

*

Oinas, kes löi linnas poksi,
närib maal nüüd lepa oksid. . .
Et tal armsaks saanud lepp,
seda tegi Kingissepp,
kes seal lepa wilus magab,
naisest-oinal troosti jagab.

*

Paluwader — Reinuwader,
ei seal tuhni tema ader,
kus on peidus salatrepp
ja kus wiibib Kingissepp:
tema mulla alust sougib
omas pesas tuhni, tongib!

*

Karl Ast on wäike nupumees,
kel palju tarkust kolu sees,
kultuuri aga — seda juba
ei näita tema ülem tuba.
Sest mis ta wälja ajab suust,
see räägib tõesti kõigest muust,
kuid mitte ülikooli juurast
ja Lääne maade heast kultuurast.
Kus aga oinas ju nii pime,
ei lambaist see siis pole ime!

*

Oh seda narri närtsunäitust,
oh seda pikka plärtsunäitust,
mis oli näha pandud wälja,
et peaks kustutama nalja!
Iga mees seal oli krabe,
kõige krabem aga Wabbe,
kelle koridori äär
oli kui Siuru sukasaar!
Kõik need Tiidud, kõik need Tootsid
lausa kiidukära lootsid,
aga waatjaid waldas waputus,
järgnes ainult pearaputus,
sest kui paremat ei ole näha,
siis on taidu meitel üsna wäha!

Ja Ja h.

Nad elagu!

(Kus kohas?)

Nagu kuulda, on allpool nimetatud Pärnu
suured ninad ja rahamehed järgmisi asju Eesti
riigi heaks ohwerdanud.

Miljonär Amende — kaks püksinööpi.
Kaupmees Parts — üks tühi „tinkpiirituse“ pudel.

Apteker Grimm — kaks loodi rebasekakku.

Juut Lewin — poolteist küüslauku.

Kaupmees Wiigand — see 20 kop., mis ta „jäär-
marku“ ära kaotas.

Kaupmees Tölp — kaks sentimeetrit pastlapaela.

Kaupmees Mik — neli grammofoni nõela.

Kapten Klein — kaks rooliratta pulka.

Trükikoja omanik Laane — üks nr. „Postimeest“
1896. aastast.

Adwokat Reimann — raamatu „Wene-Prantsuse
maadluse seadused“.

Dr. Tumma — üks ilma „sirmita“ Wene tibra müts.

Adwokat Kuusner — kaks „Saksamaa“ kuuse käbi.

Adwokat Lesment — üks poogen täiskirjutatud
kirjapaberit.

Kapten Juurikas — üks „palderjani“ juurikas.

Õpetaja Hasselbladt — ühed rahakoti raamid.

„Meie Mats“ ütleb neile herradele kogu
Eesti matside nimel: . . . Ah, kurat wõtaks, ära
unus, mis ta ütleb? . . . Noh, üleüldse ütleb
ikka midagi head, ikka midagi head — mis siis
muud! Muusik, mängigu — „nad elagu!“ Mis?
Mitte siin? Kus siis? . . . Ahahha! . . . te olete,
herra kapellmeister, üks naljawend, üks suur
naljawend. . . ! —ri.

Toimetusele tulnud kirjad.

Austatud „Meie Matsi“ toimetus!

Palun lahkesti järgnewaile ridadele Teie
nädalkirjas ruumi.

Armas Mats!

Ole na kena mees ja trüki see kiri ära.
Postiga ei usalda saata. Nagu kuulda, on wii-
masel ajal Junnilinna postiametniku pulmad ja
joodud. Pidutujus wõib aga ametikohused ära
unustada.

Kiri on järgmine:

Isand J. Formfeldt, Junnilinn.

Pealinn, 3. IX. 19 a.

Terekest kah, Teo!

Kuulsin, et warsti Sinu sugu wõsa juu-
belipäew on, ja et Sa mures oled, mis igale
„wõsale“ kinkida. Tean mõned asjad, mida
wõiks ka tarwitada, sellepärast mõtlesin neid
Sulle soowitada. Kui meeldiwad — eks siis
pääsed sest suurest murest.

Kälimehele sünniks wäga hästi automaat
puskariaam. Endise kino-direktori Steinberg'i
käest saad hindade nimekirja. Oemehele wõiks
kinkida „Eesti keele õigekirjutamise õperaam-
mat“ O. Petersoni wäljaanne wallakoolidele.
Kandidat Werner'ile — „Mesinädala saladused“,
hind iluköites 5 mk. Naise õele (neitsi) „kiisu“.
Noorpaarile aga wõiks sibikülas suwemaja
osta, sest kroonu korterit eksploateerida ei ole
wiisakas.

Katsun ise ka selleks ajaks külla sõita.
Seni aga hüwa patsi. Heino.

Wäljamaa kärbseseen.

Kukk: „Küll on lollid kärbsed! Ma teen neile head ja muretsen neile toitu — kuid nad ei taha nuusutadaagi!“

Kontsert büroo „LYRA“.

Tallinnas, Waksali puistee nr. 14, krt. 2.

Wõtab tellimisi wastu ja muretsseb:

Näitemängud, sooloettekanded, laulude tõlked, naljalaulude tekstid (soowi peale ja walmis), orkestreerimist, komponeerimist ja muud töid sellel alal.

Suur walmis naljalaulude kogu nootidega klaweri ja orkestri jaoks.
Wäljamaalt muretsseb nootid, mänguriistu, üksikult ja kogu orkestrite jaoks

Wõtab mänguriistu müümiseks komisjoni peale.

Maa seltsidele suur abi ja tugi eeskawa korraldamises.

Tellimise peale: Katkendid ja soololaulud Eesti sõnadega moodsatest operetidest -- klaweri ja laulu noodiga.

Kõige muu üle büroost lähemalt.

Wastuse jaoks: kirja mark.

Juhatuse kõnetunnid: kella 3—6 p. l. Juhatus.